

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Theses Theologicæ Apologeticæ Et Miscellanæ,
Adversvs Doctrinam Cornelii Iansenii Propvgnatam Ab
Eivs Patronis Svb Prætextv Qverimonix Typographi
Lovaniensis**

Derkennis, Ignatius

Antverpiæ, 1641

IX. De Motivvs Concvpiscentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73743)

eis complacentiæ Iansenius admittat (vti & Theologi omnes qui proinde frustra ad rem euidentem demonstrandam allegantur) nisi quam vel in speciem dixit sufficientem dispositionem esse ad iustificationem in Sacramento baptismi, vel penitentiae, sed vbiq; & merito requirit odium efficacæ peccati, propositum non peccandi de cetero, cum spe veniæ. quæ profectò infirma & simplex complacentia non inuoluit. Ianseniani ergo Magistro suo grauius hic aberrant: certum est enim ex euidenti Tridentini doctrina ad iustificationem, etiam in Sacramento, obtinendam requiri actum efficacem, qui omnem peccati mortalis affectum excludat. certum est rursus infirmam ac simplicem complacentiam huiusmodi affectum non excludere, nec esse amorem Dei super omnia, vt Iansenius ipse fatetur, quare certum est non sufficere ad iustificationem, etiam cum Sacramento neque Theologorum vllus ita hæcenus docuit.

AD TERTIVM, non describit ibi Tridentinum infirmam ac simplicem complacentiam, sed actum efficacem, ac feruum, qui odium ac detestationem peccati gignat: enumerat autem varios gradus penitentiae, ex quibus omnibus, vel etiam singulis, à timore diuinae Iustitiæ ordiendi, possit sequi huiusmodi odium. & ne de Concilij sensu dubium esse possit audi sess. 14. c. 4. *Illam contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur, quoniam vel ex turpitudinis peccati confu-*

deratione, vel ex gehenna, & pœnarum metu communiter concipitur si voluntatem peccandi excludat, cum spe veniæ, declarat non solum non sacre hominem hypocritam, & magis peccatorem; verum etiam donum Dei esse, & Spiritus sancti impulsam. quid clarius dici possit? quare oraculum hoc, ne in libro suo videretur cauens Iansenius, industriè transiit hoc modo describens dictum locum: *Illam verà contritionem imperfectam, quæ attritio dicitur &c. declarat esse donum Dei &c. tom. 3. col. 591.*

AD QUARTVM, non illa propositio tribuitur Iansenio sed hæc: *Non datur medium inter charitatem, & culpabilem cupiditatem. Si non est dilectio, id est amor incommutabilis veritatis, siue Dei, iam est cupiditas. Omnis amor creaturæ est improba cupiditas, hoc ipso autem, quo retorquetur in Deum, est laudabilis charitas.* Quæ quantum ab illa discrepent, vel cum ea conueniant lectoris arbitrio relinquuntur. Quare (vt eorum verbis vtat) viderint, qua fide boni Iansenij aduocari dicant à nobis tribui Iansenio istam propositionem. Fatemur tamen has memoratas non multum discrepantes tribui: nam quid, obsecro, discriminis est: numquid imperfecta illa complacentia est laudabilis charitas: numquid per Spiritum sanctum in corde diffunditur: numquid eâ sic in corde diffusâ amatur Deus: quid ergo illi complacentiæ deest ex omnibus, quæ damnata propositio continet?

IX. DE MOTIBVS CONCVPISCENTIÆ.

DECVNT I. ab amico admonitos se quod The-
sium Rapsodi imponant Iansenio Hæresim Lutheri, Caluini, Chamieri, motus concupiscentiæ indeliberatos esse peccata contra Patres Tridentinos sess. 5. quæ inuidiâ immeritò oneretur Iansenius. 2. modestiam suam, & Christianam charitatem de-
predicant, qua religiofos humilitatem, & pudorem doceant.

RESP. AD PRIMVM. Non ita se res habet, legatur Theol. cap. 4. §. vltimus in fine, & cap. 5. parall. 17. in quibus nihil aliud, quàm ipsissima Iansenij verba annumeramus, huiusmodi: *per præceptum non concupisces ipsi motus concupiscentiæ intelliguntur prohiberi; ideoq; illud præceptum solum in celo est complendum, & huius vitæ iustitiam tunc persicimus, quando concupiscentiis, etsi tantum inuoluitur, non consentimus.* hæc eadem ponuntur cap. 3. art. 1. vbi ex principiis Iansenij cõsectarium hoc adiungimus, quod transcribo: Si præceptum non concupisces non nisi in celo compleri potest, atque huius vitæ iustitia est, concupiscentiæ non consentire: sentit ergo Iansenius motus etiam indeliberatos, & à

quibus consensus abest (quique tantum in celo cessabunt) illo præcepto esse prohibitos, iuxta propositionem 75. damnatam. Motus prauis concupiscentiæ sunt pro statu hominis vitati prohibiti præcepto non concupisces; vnde homo eos sentiens, & non consentiens, transgreditur præceptum non concupisces: quamuis transgressio in peccatum non deputetur. Secundum Iansenium verò etiam deputari debent in peccatum; cum iuxta eius principia excusari non possint à peccato; sic enim vniuersaliter loquitur: *si aliter facta sunt, quàm esse debuerunt, profectò nemo vera esse peccata dubitare potest, cum peccatum non sit aliud, nisi factum aliter, quàm esse debet, aut quàm vera sapientia (id est Deus) præcepit.* atqui motus indeliberati sunt tales, quia prohibiti præcepto non concupisces. sunt ergo profectò vera secundum Iansenium peccata; atque ita grauissimè nocent non consentientibus quod negat Concilium. Ex hoc, credo, intelligit quilibet, quàm frustra animosi sint pro Magistro suo Ianseniani: nihil enim dicimus aliud, quàm quod ipsemet Iansenius, & argumentando more scholastico

inferimus, sequi ex eius principiis motus omnes concupiscentiæ vera esse peccata: et si sciamus unâ cum auctore propositionū dānatarum à duobus Pontificibus, illum negare imputari in peccatum, ac proinde iuxta cum huius vitæ iustitiam tunc perfici, quando concupiscentiis, etsi tumultuantibus, non consentimus. quæ verba adversus frontem nostram (vt illi dicunt) non allegamus; sed ostendimus sincerè nos, & fideliter in citando procedere.

AD SECUNDVM. Egregio exemplo id scili-

cet probatur pauculis interiectis lineis: *Verba Iansenij, inquit, adversus frontem suam recitant cæci illi rapsodi. Theses vocant. Angie statulam, fimerum, sepulchrum dealbatum, quod foris patet hominibus speciosum, intus plenum est oñibus mortuorum. Theses infestas alia exempla eiusdem modestiæ alibi abundè suppeditant. O modestiam singularem! ò humilitatem & pudorem eximium! hæcine sunt quæ docere vultis Religiosos? atqui hi profitentur se nolle discere.*

X. DE VSV MATRIMONII.

Dicunt commixtionem inter coniuges extra spem prolis generande nunquam esse licitam. Quam sententiam vt certam, & ab Augustino doctam, in patrocinium Iansenij tuentur Ianseniani, & immeritò eam argui conqueuntur. pag. 15. & 16.

RESP. 1. Argui hanc doctrinam assument, non probant Ianseniani, suo more: nusquam enim illius mentio in Thesis. & has tantùm agnoscimus.

RESP. 2. Meritò argui potest ea vt contraria Augustino, & communi vsui Ecclesiæ admittentis certò steriles ad matrimonium: Augustinus enim Epistola 119. ad Editiam (& refertur c. 33. q. 5. can. Secundum verba) manifestè ait: *Deus imputat illi ad continentiam, qui cogitur debitum reddere, si alterius cedat infirmitati, ne in adulterium cadat.* ex quo loco Thomas Sanchez (quem in suum fauorem Ianseniani trahunt) l. 9. de Matrim. disput. 9. ait ex unanimi omnium consensu, tunc ex parte reddentis non peccari. Ex neutrà verò parte sæpè non peccari, probat dictus Ecclesiæ vsus, quæ immeritò omnes admitteret ad matrimonium, si omnis eius vsus ex vnâ parte, quando abest spes prolis, foret illicitus. Quare ad propriam,

vel partis incontinentiam vitandam, vniuersim licitum esse vsum matrimonij docet cum communiori Theolog. sententia Pontius Legionensis lib. 1. de matr. c. 21. ex Chryostomo & alius, & lib. 10. c. 8. Pontio ex parte continentis Sanchez supra. Sed voluptatem eâ in matrimonio intendi, damnat (inquit Adnerian) Augustinus. Quid hoc ad rem: id eone enim peccatur, si ad vitandum incontinentiæ periculum vsus adhibetur is, qui per se etiam tendit ad finem matrimonij? Quamquam non nisi excessum, eâ in voluptate reprehendi ab Augustino contendit Pontius supra, cum Almaino in 4. dist. 26. q. 1. quos sequitur Ioannes Sanchez Doctor Theologus disp. 23. in Selectis. Seposito ergo excessu censent illi fructu, vt quis in eo vsu primariò voluptatem non intendat: non verò præcipi secundum Augustinum. Sed, demus id præcipi: non ideo concludes omnem matrimonij vsum extra spem prolis esse illicitum, quod vrget Iansenius. Quæ in huius fauorem de Sardanapalis, & Messalinis, & eiufmodi portentis commemorant Ianseniani, castius omittuntur.

XI. PELAGIANI ET CALVINISTÆ COMPARATI.

Hæretici propius ad Augustinum & veritatem in istâ controuersia accedunt, quam Pelagiani. Vnde verba & sententias quasdam S. Augustini erroribus istorum in speciem alludentes in hæresim suam rapiunt. . . . sed non ideo, quia hæretici veritati appropinquant, oportet ab ea refugere. Sic aiunt pag. 45.

RESP. Id eò nempe dici hæreticos in controuersia de Gratiâ magis ad veritatem accedere, quia magis cum Iansenio conspirant. Hoc si ita est, etiam veritatem ipsam attigisse dicendi, cum in capitalibus his controuersis

discrimen inter illos & Iansenium non videtur posse assignari, & subsidia ex Augustino mutuata vtrique sint communia, nec minus Iansenius, quàm illi, videantur nonnullas propositiones à duobus Pontificibus damnatas propugnare. Nam hæretici. Concupiscentiæ vim mirificè extollunt, ab eaque volunt nos ad peccatum determinari. 2. Ex vi illius fieri, vt omnia infidelium opera sint peccata. 3. Ex eo capite nos tali gratiâ egere vt sanemur, cuius vsus non subit liberæ voluntati. 4. Gratiâ internam & bonum opus ita reciprocant, vt